

מכתבים

(המשך מעמוד 4)

מיושנות משהו המפחיד צעירים? כלום חובת החליצה, למשל, אין בה משהו המבי ריח כל צעיר משכיל, שראש לו על כתפיו, מן היהדות ההלכתית?

עברו וחלפו ימי הגיטאות. מה שמעסיק את הצעיר היהודי, כמו כל צעיר אחר במדינה תרבותית, הוא רכישת השכלה וידע. גם בעמים אחרים קיים התהליך של נטישת ערכי-עמיתות מאובנים, ותהליך זה אינו פוסח על בני העם היהודי. יש לראות, לכן, את המצב בעיניים פקוחות, ואל להם לאנשי "אתה בחרתנו" לצפות לניסים מן השמים. יהודי הוא מי שמרגיש כי הוא יהודי, ולכל השאר אין בכלל שום חשיבות.

ס. ג. מוכרניצקי, חולון

באות וסכינים

בחודש שעבר נסעו חברי קבוצת הכדור רגל של כפרנו לעיירה שלומי, לשחק נגד קבוצת הפועל המקומית. אך במקום לקבלנו כאורחים, נתקבלנו בקללות, על הערבים ועל הנביא מוחמד בפרט. לא הנבנו, מתוך חשש להתלקחות חמורה במקום.

מנאע

אבל זה לא עזר הרבה, כי עם סיום המשחק החלו הצור פים לצאת מן המגרש ולהתנפל עלינו במכות ידיים, באות, באבנים, ואפילו ברחו בסכינים. ברחנו כל עוסינו שנו בנו, עד לקיבוץ מצובה, במרחק קילומטרים ספורים מן שלומי. חברי הקיבוץ הגישו לנו עזרה ראו שונה והגנו עלינו עד בוא המשטרה, שעה שלמה לאחר שנמסרה ההודעה הטלפונית.

כדאי לציין שמועדון הכפר הגיש בקשה לאשר נסיעה של 70 איש לשלומי, אך מש-טרת כרמיאל אישרה רק את נסיעת השחקנים וחברי הנהלת הקבוצה.

אנו מודים בהודמנות זו לחברי הקיבוץ, ומקווים שהמשטרה תסיים בהקדם את חקירתה, למען עקירת הגנע הממאיר של שינאה והפליה בין אורה לאורה במדינת ישראל. **מוחמד מנאע**, מגיד אלכרום

רשות ושרות

מבלי לדבר כבר על הגיוחך שבקיומם של שני גופים, כמו רשות שמורות הטבע ורשות הגנים הלאומיים, כדאי לשים לב ל-תופעה סימפטומית אחת:

רשות הגנים בישראל היא חיקוי לגוף דומה בארצות הברית, שבה, אגב, יש גנים לאומיים בגודל מדינת ישראל כולה. אולם בעוד שבארצות הברית קוראים לגוף הזה ה-National Park Service, הרי שב-ישראל החליפו את המילה Service, שמובנה "שרות", במילה בעלת מובן אחר: רשות.

ולא בטעות חלילה: ממתי דואגים בישראל לשרות האזרח? אבל רשות זה כבר דבר אחר לגמרי. זה יותר מרשים, וזה מחייב הנהלה, פקידים, סמכויות וכו'.

אהוד פינקלשטיין, אוניברסיטת פרינסטון, ארצות הברית

שאלת התם

בימים אלה, כשאתם יוזמים תנועה ציבורית למען טרמפים לחיילים, ברצוני לשאול שאלת-תם אחת: מה זה יעזור, ואיך בכלל אפשר לשכנע נהגים אורחים לקחת חיילים, בזמן שהמכוניות הצבאיות עצמן אינן עושות זאת?

ואתן, לדוגמה, מיקרה אחד, מן השבת שלאחר הקרב האחורי בסוריה: 8 באפריל. המקום: צומת דרך-חיפה-ארלוזורוב בתל-אביב; ליד תחנת הטרמפים.

בשעה 14.05 חלפה מכונית מדגם כרמל, מס' צ' 18938, כשהיא ריקה, ולא עצרה ל-קחת טרמפסטים. יתכן כי היתה בתפקיד, ויתכנו סיבות אחרות, אך למה אין הנהג מאותת בידו לפחות?

ישנן בידי עוד הרבה דוגמות כאלה, כשם שיש בידי חיילים אחרים.

ממל יאיר בן-יעמי, צה"ל

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצומיהם למכתבים.

THE GREATEST NAME IN CIGARETTES

WORLD COPYRIGHT

RKSF 80 6